

dat we door Stefaan niet ten volle van die dag hebben kunnen genieten, omdat Mark nog zoveel pijn had. Hij is in totaal twee maanden werkonbekwaam geweest en verloor er zelfs zijn job door. Ik ben maandenlang doodsbang geweest in ons huis. Ik checkte op de duur twaalf keer per dag of ik de deur wel goed had dichtgedaan, zo bang was ik voor hem. In het donker durfde ik niet meer alleen thuis te komen. Mijn dochter was ook bang. Als zij hem zag, vroeg ze me een blokje om te rijden, zodat ze niet hoefde uit te stappen met hem in de buurt. Door die aanval waren we onze thuis kwijt, ons veilig gevoel.

Verhuizen zag ik niet zitten. Financieel was dat niet mogelijk, en ik vond dat het niet aan ons was. Als er iemand moest vertrekken, was het Stefaan wel. Hij kreeg een straf met uitstel en moet een schadevergoeding betalen. Ik was tevreden over de uitspraak maar toen de rechter me vroeg hoe het nu ging tussen ons, kon ik niet anders dan de waarheid vertellen. Niet goed, natuurlijk. “Julie moeten weer leren overeenkomen”, zei hij en raadde ons bemiddeling aan. Ik stond er weigerachtig tegenover. Bij mijn scheiding hadden we dat ook geprobeerd. Mijn ex-man aan de ene kant van de tafel, ik aan de andere en de bemiddelaar die ons geruzie niet onder controle kreeg in het midden. Met Stefaan zag ik dat al helemaal niet zitten. Pas toen ik hoorde dat ik Stefaan niet hoefde te zien én dat deze bemiddeling zijn straf niet zou beïnvloeden,

stemde ik toe. Want ik wilde wél dat hij gestraft werd voor wat hij ons aangedaan had.

Evelyn werd onze bemiddelaar. Ze kwam eerst bij mij op bezoek en ik mocht mijn verhaal doen. Twee weken later ging ze naar Stefaan en mocht hij zijn versie vertellen. Nog eens twee weken later kwam ze weer bij mij en zo bleef het verder gaan. Op die manier konden we praten met elkaar, zonder samen in een ruimte te hoeven zitten. Ik voelde dat het me deugd deed. En na enkele maanden begon ik verschil te zien. Evelyn vertelde me dat Stefaan spijt had van zijn daden en zijn best wilde doen om terug door één deur te kunnen. “Als hij wil tonen dat hij van goeie wil is, kan hij de vuilnis al eens buiten zetten of de gang poetsen waar hij steeds met zijn fiets doorrijdt”, had ik gezegd. En op een dag stond onze vuilnis buiten en was de gang gepoetst. Voor mij was dit het eerste signaal dat Stefaan van goede wil was. De wonden heelden langzaam. Ik hoorde dat Stefaan aan zijn drankprobleem werkte en vrijwilligerswerk deed om de leegte die zijn job had achtergelaten op te vullen.

Na maanden van bemiddeling besloten we dat het ons deugd zou doen om de confrontatie aan te gaan. Face to face. Mijn dochter nam haar meter mee als steunfiguur, bemiddelaar Evelyn was er, Stefaan, mijn man en ik. We zaten allemaal aan één tafel. Stefaan wilde me een hand geven, maar dat kon ik nog niet. Het was een open gesprek. Er was zelfs

“Na een paar maanden was ik er klaar voor: een open gesprek, face to face. Daarna viel er zo’n last van mijn schouders”

ruimte voor humor. “Ik hoop dat mama een beetje dover wordt”, zei Julie toen het over de geluidsoverlast ging. Want ik weet wel dat ik héél goed hoor. En ik heb Stefaan kunnen vragen om zich te verontschuldigen. Hij had dat al voor de rechter gedaan, maar daar vond ik dat eerder opportunistisch. Toen ik het vroeg, begon hij te huilen en zei hij dat het hem erg speet. Dat hij niet wist wat hem overkomen was, dat hij nu op het rechte pad was. Een last viel van mijn schouders. Ook ik kon hem vertellen wat ik voelde en we hebben bepaalde afspraken op papier gezet. Hij zal Julie niet aanspreken als ze alleen in de garage is, omdat ze daar nog te bang voor is. Hij wilde graag dat ik hem zou begroeten als we elkaar passeren. Er is afgesproken dat ik een sms’je kan sturen als ik vind dat zijn muziek te hard staat, en ook de geluidsnorm die we overeengekomen zijn, gaan we op papier zetten. ’t Zijn kleine dingen, maar misschien wel de afspraken die nodig zijn om het niet opnieuw te laten ontsporen in de toekomst. Ik ben eigenlijk heel tevreden over de bemiddeling. Alleen al voor de les die mijn dochter ervan geleerd heeft: dat er iets heel ergs kan gebeuren, maar dat zelfs zoiets na een tijdje ook wel weer goed kan komen. Dat geeft rust en vertrouwen.”

WIE KAN BEMIDDELING AANVRAGEN?

Zowel de dader als het slachtoffer van een misdrijf, en ook wie er een direct belang bij heeft. Ben je de moeder van een overleden kind en wil je via bemiddeling in gesprek gaan met de dader, dan kan dat. Ook een getuige van een misdrijf kan bemiddeling aanvragen, als die nood zou hebben aan een gesprek.

OM WELKE MISDRIJVEN GAAT HET?

In 41% van de gevallen gaat het over persoonsdelicten, zoals overvallen, geweldpleging en burenruzies. In nog eens 40% van de gevallen gaat het om diefstallen of homejackings. Maar ook in zedendossiers, zoals verkrachtingen of aanrandingen en bij zeer zware misdrijven zoals pogingen tot moord en doodslag wordt bemiddeld, als beide personen – of de nabestaanden – dat willen.

WAT ZIJN DE POSITIEVE GEVOLGEN?

- Beide partijen kunnen verantwoordelijkheid nemen: slachtoffers kunnen zélf kiezen hoe ze met hetgene hen overkomen is omgaan, daders kunnen verantwoordelijkheid nemen voor wat ze gedaan hebben.
- Bemiddeling heeft een positief effect op de verwerking. Als slachtoffer heb je het gevoel dat je controle krijgt over wat je overkomen is, het is een manier om te leren omgaan met zulke situaties.
- Als burger kun je een stukje justitie mee vormgeven. Samen met het slachtoffer kan de dader, wanneer beiden dat willen, een overeenkomst opmaken waarmee ze de rechter informeren over de afspraken die ze maakten bij de bemiddeling.